

MARKKU HEINO

Kahdeksan kaunista

runoja

kahdeksan kaunista

.

Saatteeksi

*Eräs ensimmäisistä runoistani kertoi vaahteran ikävästä
syksyllä. Nyt katson ulos ikkunasta, nurmikko peittyy
suurten lehtien väritarinaa. Vuosikymmenten toisistaan
erottamat syksyt yhdistävät kuulaat muistot ja kaiken
koetun.*

Kiitollisena poimin sanoja noista mielenmaisemista.

*Minulla on taivaankappaleet käsissäni,
joilla voi huokaista elämää.*

*Kahdeksannen kerran saatan nämä tunteet kansien
väliin.*

– Forssa 1.10.2020 –

Runokokoelmat

2014 - Aavisteita rakkauden rajalta
2017 – Onneen aika vaipuu
2017 – Niin minut osaat
2017 – Run100 (toim.)
2018 – Sielutettu neljäs tuuli
2019 – Viidesti lausuttu
2020 – Kuudesti kerrottu
2020 – Seitsemän selvää sanaa

Novellikokoelma

2020 – Poppelinrummuttaja

Markku Heino

kahdeksan kaunista

runoja

"Kun kerran, sen verran kahdeksan."

Teksti: © Markku Heino 2020

*Kannen kuva: © Markku Heino 5.10.2020 klo 18:10
Forssa, Kuuma*

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

*Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-803-585-5*

RUNOT

Minäminämaa	7
Kapalosi	9
Valo Juhannusaamuna.....	10
Herkillä.....	13
Tuntematon kukka.....	14
Sanat.....	16
Luvatuksi saat tulla	19
Pisaran jos saisin.....	21
Kahdeksan kaunista	22
Verisydän.....	23
En pelkää olla ruma	24
En vaan tiedä	26
Meitä on monta.....	29
Kasvuloitsu.....	30
Hullu mun vereni	31
Hetkeksi pehmeän sielun	33
Suunnaton	35
Jos itseäni vailla	36
Asfalttirautoja.....	38
Unikyynel.....	39
Hetki rakkautta	40

Oon ajatellu	42
Elämä ja kuolema	43
Paras sana	46
Syki nyt	47
Olenko en vain	50
Kuiskaus suurenmoisuutta	52
Rakastuksen aika	54
Muhun tarttunut on	55
Kaiken alku	58
Hetki iholla.....	61
Tulevaisuutta	63
Kuuntele ja katso	64
Nään sen sinusta niin.....	66
Kuusi arpea	71

MINÄMINÄMAA

kynnän minä-minä-maata
sarkaa saatan huomenen hurjaksi
kynnöspeltoa kukkakedoksi
pedoksi värien
vihreän kaulan kruunuksi

missään kaihoan minua
paleltavaa tähden räiskettä
sielunreunan häivettä
tielläni nahkaisen saappaan narinaa
karheaa kuiskausta
näkisinkö suden hännänpään

hymyilen sitä-sitä-maassa
kävelen käsilläni
onnen rievussa vähimmillään
jätän epäilyksen häivän

kynnän ydinmullan
mikä-mikä-maan
liitän uneeni lehdet koivunoksan
versoilla pajunvitsan

kaskenpolton mustaan määrään
maata minussa käännän
juuriani kasvuun äännän
naurulokki katsoo kylvön päätä
siivillään keinuu kohti kirkasta säätä

minä-minä-maa versoo unikon punaista
lupaukseni täytyy uudeksi tulla

KAPALOSI

kaunis on hiljaista
hiljainen herkkää
herkkä hellän päällä elää

olet oma sanasi
kapalosi olet
kuoresi ja ytimesi
valosi ja vetesi
vuotesi nuoresi
aikasi ja ikäsi

sanallesi anna armo
teoillesi tarmo
rakkautta silmilläsi tahdo

VALO JUHANNUSAAMUNA

pidän aamua kiinni saranoissaan
tuuli huokaa niitylle kietoutunutta peittoa
pimennysverho tanssii
kutittaa kattohirsii

pitsihelmen varjo kuiskaa yötä vanhassa
apteekissa
valon raja puree hännän poikki
kesän valkolaudoista
kääntää päätä kohti syksyn syliä

sitä ennen uni menneen enteen
mies täynnä elämää
huumaavan naisen vierellä
juhannussuudelma iholla
nauttii vielä hetken
tuoksusta eilisen

iloisen pojan vauhdista
kun hän viilettää pyörällä

V. 1963 syntynyt Markku Heino on forssalainen runoilija, joka on kirjoittanut kahdeksan runokokoelmaa. Kirjoittaja ammentaa elämyksiä ja innoitusta teksteihinsä luonnosta, hyvien ihmisten kohtaamisista ja elämäntarinoista.

Kahdeksan kauniin tekstit tuovat rakkaudellisuuden lähelle ihoa ja unta. Niin lähelle kuin haihtuvan voi tuoda ilman, että siitä jää jälkeen vain värisevä lämmön vaihtelu ennen unohdusta.

Kaiho tanssii runoilijan mielenmaisemassa viipyen välillä tummien sävyjen laaksoissa päätyen aina tunnelmaan, jossa kävelet kuin sateen jälkeen metsäaukealla, valmiina kaiken nostavaan uuden tuoksuun.

